

ஐஐஐஐஐஐ 1

[மணிபுரி மாளிகையில் ஓர் தனி இடம். சனோபதி
காங்கயேனும் மந்திரியும் பசேசுகின்றனர்]

சனோபதி:

மன்னன் மதுவினில் ஆழ்ந்து கிடக்கின்றான்!
மின்னல்நேர் சிறந்திரை ராணி விஜயா
நமக்கும் தரியாமல் எவ்விடமோ சனென்றாள்.
அமைப்புறும் இந்த மணிபுரி ஆட்சி
எனக்கன்றோ! அன்றியும் என்னரும் நண்ப!
உனக்கே அமைச்சுப் பதவி உதவுவனே!

மந்திரி:

ஒன்றுகளே சனேதைத் தலவை! பகைப்புலம்
இன்றில்லை; ஆயினும் நாளை முளைக்கும்.
அரசியோ வீரம், உறுதி அமைந்தாள்!
தரையினர் மெச்சும் சர்வ கலையினள்!

சனோபதி:

அஞ்சுதல் வணைடாம் அவளொரு பணைத்தானே!

மந்திரி:

நஞ்சில் நான் பண்ணை எளிதாய் நினக்கிலனே.

சனோபதி:

ஆடகை, அணிகலன், ஆசைக்கு வாசமலர்
தடேவதும், ஆடவர்க்குச் சவேதித் திருப்பதும்,
அஞ்சுவதும் நாணுவதும் ஆமையைப்போல் வாழுவதும்
கஞ்சுவது மாகக் கிடக்கும் மகளிர்குலம்,
மானிடர் கட்டத்தில் வலிவற்ற ஓர்பகாதி!
ஆனமற்றோர்பகாதி ஆண்மை எனப்புகல்வனே!
எவ்வாறா னாலும்களே! சனேயைலொம் என்னிடத்தில்!
செய்வார்யார் நம்மிடத்தில் சேட்டை? இதையோசி!

மந்திரி:

[சிரித்துச் சொல்வான்]
மானுஷிகம் மலே என்பார், வன்மை உடையதென்பார்
ஆன அதனை அளித்ததெது? மீனக்
கடகை கண்ணால் இந்தக் கடலுலகம் தன்னை
நடக்கும் வகை செய்வதெது? நல்லதொரு சக்தி
வடிவமெது? மாமகளிர் கட்டமன்றோ? உன்சொற்
கொடிது! குறையுடையது! மலேயும் அதுகிடக்க;
மன்னன் இளமனைத் தன் எட்டு வயதுடையான்,
இன்னும் சிலநாளில் ஆட்சி எனக்கென்பான்!

சனோபதி:

கல்வியின்றி யாதாரர் கலையின்றி, வாழ்வளிக் கும்
நல்லொழுகு கமின்றியே நானவனை ஊர்ப்புறத் தில்
வதைத்துள்ளனே; அன்னனோன் நடபைபிணம்போல் வாழ்கின்றான்.
இத்தனைநாள் இந்த இரகசியம் நீ யறியாய்!

மந்திரி:

ஆமாமாம் கல்வியிலான் ஆவியிலாதவனே!
சாமார்த்திய சாலி தந்திரத்தில் தரேந்தவன் நீ!
உன்னண்ணம் என்னசொல்? நான் உனக் கொத்திரூப்பனே!
முன்னால் சயெப்போவ தன்ன மொழிந்துவிடும்!

சனோபதி:

ராசாங்கப் பொக்கிஷத்தை நாம்திறக்க வணேட்டும்;பின்
தசேத்தின் மன்னன்னென்சீ ர்மகுடம் நான் புனைந்தே
ஆட்சியெ வணேட்டும் என ஆசையிது! காலத்தை
நீட்சியெ வணேட்டாம்; விரைவில் நிகழ்விப்பாய்!

மந்திரி:

பொக்கிஷத்தையார்திறப்பார்? பட்டின் அமைப்பைஅதன்
மிக்க வலிமையைகை கண்டோர் வியக்கின்றார்.
தண்டோ ராப்போட்டுச் சகலர்க்கும் சொல்லிடுவோம்
அண்டிவந்து தாழ்த்திறப்பார்க் காயிரர்பாய்கொடுப்போம்.

சனோபதி:

தவேலினை! நீ சொன்னதுபோல் சயெத்துவிடும் சீக்கிரத்தில்
ஆவி அடந்தபயன் ஆட்சிநான் கொள்வதப்பா!

ஐஐஐஐஐஐ 2

[சனோதிபதி அரசு குமாரனாகிய சூதர்மனை மட்டனாக் கி
வகைக்கக் கருதிக் காட்சுரேந்த ஓர் சிற்றூரில் கல்வி
யில்லாத காளிமுத்து வசத்தில் விட்டு வதைத்திருக்கிறான்.
கிழவர் ஒருவர் காளிமுத்தை நண்பனாகக் கொண்டு
உடன் வசிக்கிறார்.]

காளிமுத்து:

என்னா கழிவா? பொடியெனங்கே? இங்கவோ!
கன்னா பின்னாஇண்ணு கத்துறியே என்னாது?
மாடுவாளை மயேக்கவாடும்! மாந்தோப்பில் ஆடவாடும்!
காடுவாளை சூத்தவிடும்! கல்விசொல்லித் தாராதே!

கிழவர்:

மாட்டினொடும் ஆட்டினொடும் மன்னன் குமாரனையும்
கட்டிப்போய் வந்திடுவனே; குற்றமொன்றும் நான் புரியனே!
மன்னன் மகனாக் குக் கல்வியோ நல்லறிவோ
ஒன்றும் வராமலேன் உத்தரவா போல்நடப்பனே!

காளிமுத்து:
ஆனா நீ போய் வா, அழைச்சிப்போ பையனையும்
ஒநாயில் லாதிடம் ஓட்டு!

ஐஐஐஐஐஐ 3

[கிழவர் ஓர் தனியிடத்தில் சூதர் மனுக்கு
விலவித்தை கற்றுக் கொடுக்கிறார்.]

கிழவர்:
விற்கலோலை இடக்கரத்தால் தடுக்கி, நாணை
விரைந்தேறித் தறித்துப்பார்! தடுணீ ரத்தில்,
பற்பலவாம் சரங்களிலே ஒன்றை வாங்கிப்
பழுவின்றிக் குறிபார்த்து, லட்சியத்தபை
பற்றிவிடும்! மற்றொன்று, மலேமும் ஒன்று
படபடெனச் சரமரரி பொழி! சூதர் மா,
நிற்கையில் நீ நிமிர்ந்துநிற்பாய் குன்றத் தபைப்போல்!
நளியாதே! லாவகத்தில் தரேச்சி கொள் நீ !

சூதர் மன்:
கற்போர்கள் வியக்கும்வகை இந்நாள் மட்டும்
கதியற்றுக் கிடந்திட்ட அபியேனுக்கு
மற்போரும், விற்போரும், வாளின் போரும்
வளர்கலகைப் பலப்பலவும் சொல்லித் தந்தீர்!
நற்போத காசிரியப் பெரியீர், இங்கு
நானுமக்குச் சயெம்கமை மாறொன்றும் காணனே!
அற்புதமாம்! தங்களநான இன்னா ரென்றே
அறிந்ததில்லை; நீரும் அதை விளக்க வில்லை.

கிழவர்:
இன்னாரென்றென்னை நீ அறிந்து கொள்ள
இச்சையுற வேண்டாங் காண் சூதர் மா. என்னபை
பின்னாளில் அறிந்திடுவாய்! நீறு படுத்த
பெருங்கனல் போல் பொறுத்திருப்பாய்; உன்பகைவன்
என்பகைவன்; உன்னாசை என்றன் ஆசை!
இஃதொன்றே நானுமக்குச் சொல்லும் வார்த்தை
மின்னாத வானம் இனி மின்னும்! அன்பு
வெறிகாட்டத் தக்கநாள் துர மில்லை!

ஐஐஐஐஐஐ 4

[சூதர் மனும் கிழவரும் இருக்குமிடத்தில் தண்டலோ ராசு
சத்தம் கேட்கிறது.]

தண்டலோ ராக் காரன்:
அரசாங்கப் பொக்கிஷத்தைத் திறப்பா ருண்டா?
ஆயிரரூபாய் பரிசாய்ப் பெறலாங் கண்டீர்!
வரவிறுப்பம் உடையவர்கள் வருக! தீம்! தீம்!

வெளிநாட்டரசர்களும் வருகின்ற நேரம். மந்திரி நாட்டின் நிலைமையைச் சனோபதிக் குத் தெரிவிக்கிறான்.]

மந்திரி:

மணிபுரி மக்கள் பால் மகிழ்ச்சியில்லை!
அணிகலன் பண்கிலர் அரிவடை மார்கள்!
பாடகர் பாடிலர்! பதுமம் போன்ற
ஆடவர் முகங்கள் அழகு கண்ணின்!
வீதியில் தோரணம் விளங்க வில்லை!
சோதி குறைந்தன, தோலநகர் வீடுகள்!
அரசு குலத்தோர் அகம் கொதித்தனர்!
மரசு எங்கும் முழங்குதல் இல்லை!

சனோபதி:

எனக்குப் பட்டம் என்றதும், மக்கள்
மனத்தில் இந்த வருத்தம் நேர்ந்ததா?
அராஜகம் ஒன்றும் அணுகா வண்ணம்
இராஜ சவேகர் ஏற்றது செய்க!
வெள்ளி நாட்டு வந்தே தன் வரவடை,
வள்ளி நாட்டு மகிபன் வரவடை
கொன்றை நாட்டுக் கோமான் வரவடை
கூன்ற நாட்டுக் கொற்றவன் வரவடை
ஏற்றுப் சரித்தும் இருக்கை தந்தும்
போற்றியும் புகழ்ந்தும் புதுமலர் சட்டியும்
தீ தற நாளானான் திருமுடி புனையை
ஆதர வளிக்க அனாதைத் தும் புரிக!

மந்திரி:

ஆர வாரம்! அதுகடே டாயா?
பாராள் வந்தே தர் பலரும் வரும் ஒலி!

சனோபதி:

லிகிதம் கண்ட மன்னர்
சகலரும் வருகிறார் சகலமும் புரிகநீ !

ஐஐஐஐஐஐ 7

[அயல்நாட்டு வந்தே தர்கள் வந்தார்கள்; சனோபதி
அவர்களை வரவற்றே தனது மகாபிஷேகத்தை
ஆதரிக் வண்டுகிறான்.]

சனோபதி:

மணிபுரியின் வந்தே தனார் மதுவையுண்டு
மனங்கடெட்டுப் போய் விட்டார்; விஜய ராணி
தணியாத காமத்தால் வெளியே சென்றாள்.
தனியிருந்த இளங்கோமான் சூதர் மன் என்பான்,
அணியாத அணியில்லை! அமுதே உண்பான்.

அருமையுடன் வளர்த்து வந்தும் கல்வியில்லை.
பிணிபோல அன்னவன பால்தீ யொழுக்கம்
பெருகினதால் நாட்டினரும் அமைச்சர் யாரும்

என்னமுடி சட்டுகின்றார். உங்கட் கெல்லாம்
ஏடெழுதினனே நீரும் விஜயம் செய்தீர்;
சென்னியினால் வணங்குகின்றனே. மகாடம் பண்சு
செய்தனென ஆதரிக்க வணேட்டு கின்றனே
மன்னாதி மன்னர்களே, என்விண்ணப்பம்!
மணிமுடியை நான் புனைந்தால் உம்மை மீறனே!
எந்நாளும் செய்து நன்றி மறவனே கண்டீர்!
என்னாட்சி நல்லாட்சி யாயி ருக்கும்!

வள்ளிநாட்டு வந்தன:
[கோபத்தோடு கூறுகிறான்]
காங்கயே சனோதி பதியே நீர் ஓர்
கதையெல்லாம் முடித்து விட்டீர்; யாமும் கட்டோம்
தாங்காத வருத்தத்தால் விஜய ராணி
தனியாக எமக்கெல்லாம் எழுதியுள்ள
தீங்கற்ற சதியினைச் சொல்வோம், களேம!
திருமுடியை நீர்கவர், அரசருக்குப்
பாங்கனைப்போல் உடனிருந்தே மதுப்பழக்கம்
பண்ணி வதைத்தீர்! அதிகாரம் அபகரித்தீர்!

மானத்தைக் காப்பதற்கே ராணி யாரும்
மறவாக வசிக்கின்றார்! அறிந்து கொள்ளும்!
கானகம் நேர் நகர்ப்புறத்தில் ராஜபுத்திரன்
கல்வியின்றி உணவின்றி ஒழுக்கமின்றி
ஊனுருகி ஒழியட்டும் எனவிடத்தீர்.
உம்எண்ணம் இருந்தபடி என்னே! என்னே!
ஆனாலும் அப்பிள்ளை சூதர்மன் என்போன்
ஆயகலவை வல்லவனாய் விளங்குகின்றான்.

வள்ளிநாட்டு மன்னன்:
[இடமெழுத்து உரக்கின்றான்.]
சூதர்மனை நாம்கண்ணால் பார்க்க வணேட்டும்;
சொந்தநாட்டார் எண்ணம் அறிய வணேட்டும்.
இதம் அகிதம் திரியாமல் உம்மை நாங்கள்
எள்ளவும் ஆதரிக்க மாட்டோம் கண்டீர்!
கொன்றைநாட்டுக் கோமான்:

[கோபத்தோடு கூறுகிறான்]
சதிபுரிந்ததுணமையெனில் நண்பரே, நீர்
சகிக்கமுடியாததுயர் அடைய நேரும்.

கொன்றைநாட்டுக் கொற்றவன்:

[இடியென இயம்புவான்]
அதிவிரைவில் நீ ர்நிரப ராதி எனப்
தத்தனையும் எண்பிக் வணைடும் சொன்னோம்!.

சனோபதி:
[பயந்து ஈனசுரத்தோடும்]
அவ்விதமே யாகட்டும் ஐயன்மீ ர்! போசனத்தைச்
செவ்வையுற நீ ர்முடிப்பீ ர் சனென்று.

000000 8
[சனோபதி மந்திரியிடம் தனது ஆசாபங்கத்ததைத்
தெரிவித்து வருந்துவான்.]

சனோபதி:
வரமெட்டும் ஓங்கி வளர்ந்தன ஆசை
தரமெட்டம் ஆயினதா? அந்தோ! தனிமையிலே
ராணி விஜயா நடத்திவதைத் சமீபச் சிதனகை
காண இதயம் கலக்கம் அடையாதிடது!
வந்தே தன் மகனுக்கு வித்தையெல்லாம் வந்தனவாம்!
ஆந்தை அலறும் அடவிசமீபச் சிறற்றிரில்
போதித்த தார்? இதனைப் போயறிவோம் வாவாவா!
வாதிக் கு தனென்றன் மனம்.

மந்திரி:
பொக்கிஷந் திறந்தஅந்தப் புலனுறு பெரியார் எங்கே?
அக்கிழ வர்பால இந்த அசந்தர்ப்பம் சொல்லிக்காட்டி
இக்கணம் மகாடம் பண ஏற்றதோர் சமீபச் சிகடேப்போம்;
தக்கநல் லறிஞரின்றித் தரணியும் நடவாதன்றோ!
[கிழவர் காணப்படாத தறிந்து மந்திரி வருந்துவான்:]
திருவிலார் இவர் என்றெண்ணித் தீங்கினளைண்ணி, அந்தப்
பெரியாரும் நம் மனைவிட்டும் பிரிந்தனர் போலும்! நண்பா!
அறிவையர் கட்ட மெல்லாம் அறிவிலாக் கட்டம் என்பாய்,
புரிவரோ விஜயராணி புரிந்தஇச் செயல்கள் மன்றோர்!

சனோபதி:
இன்னலெலாம் நரேக்! இனியஞ்சப் போவதில்லை.
மன்னன் மகனைப் பார்ப்போம் வா!

000000 9
[கிழவர் சூதர்மனுக்கு வாட்போர் கற்பிக்கிறார்.
இதனை ஒரு புறமிருந்து சனோதிபதியும் மந்திரியும்
கவனிக்கிறார்கள்.]

சனோபதி:
தாழ்த்திந்த அக்கிழவன் ராச தனயனுக்குப்
பாழ்த்திந்து நெஞ்சத்தில் பலகலையும் சரேக்கின்றான்.

வஞ்சகக் கிழவனிவன் என்னருமன வாழ்க்கையிலே
நஞ்சைக் கலப்பதற்கு நம்மனை அன்று நண்ணினான்.
வாளநீதிப் போர்செய்யும் மார்க்கத்தகை காட்டுகின்றான்.
தோளின் துரித்தத்தைக் கண்டாயோ என்னண்பா!
[சனோபதி கோபத்தோடு சூதர்மனை அணுகிக் கஹுவான்:]
ஏடா சூதர்மா! இவன் யார் நரகை கிழவன்?
கடேகமும் கத்தியும் ஏன்? கட்டொழியத் தக்கவனே!

சூதர்மன்:
என்னாட்டை நான் ஆள ஏற்ற கலையுதவும்
தன்னாட்டுத் தீரர்; சமூந் தமிழர்; ஆசிரியர்!

சனோபதி:
உன்னாட்டை நீ ஆள ஒண்ணுமோ சொல்லடா!

சூதர்மன்:
என்னாட்டை நான் ஆள்வனே! எள்ளவும் ஐயமில்லை!
[சனோபதி உடனே தன் வாளையுருவிச் சூதர்மன்மலே
ஓங்கியபடி கஹுவான்:]
உன்னாடு சாக்கடே! ஓடி மறவையா! பார்!
மின்னுகின்ற வாள இதுதான்! வீச்சும் இதுவே!
[கிழவர் கணத்தில், சனோபதி ஓங்கிய வாளைத் தமது
வாளினால் துண்டித்துக் கஹுவார்:]
உருவியவாள் எங்கே? உனதுடல்மலே என்னவாள்
வருகுதுபார், மானங்கொள்! இன்றலே புறங்காட்டு!
[என வாளை லாவகத்தோடு ஓங்குவே, சனோபதி
தன்னகை காத் துக்கொள்ள முடியாமலும், சாகத்
துணியாமலும் புறங்காட்டி ஓடுகிறான். கிழவரும்
சூதர்மனும் சபையை நோக்கி ஓடும் சனோபதியைத்
தூரத்திக்குண்டு ஓடி வருகிறார்கள்.]

□□□□□ 10

[கபியுள்ள அயல்நாட்டு வந்தோர்க்கிடம் சனோபதி
ஓடிவந்து சேர்ந்தான். அவனைத் தொடர்ந்து கிழவரும்,
சூதர்மனும் உருவிய கத்தியுடன் வந்து சேர்கிறார்கள்.]

வள்ளிநாட்டு வந்தோர்:
ஆடுகின்ற நஞ்சும், அழுவங்கண்ணு மாகநீ
ஓடிவரக் காரணமென் உற்ற சபைநடுவில்?
சனோபதியே, தெரிவிப்பாய் நன்றாக!
[சனோபதி ஓர்புறம் உட்கார் தல்:]
மானதை தூரத்திவந்த வாளரிபோல் வந்து
கூறித் தடுத்துப் பார்க்கின்றீர்; நீ விரியார் கஹும்?
[என்று பெரியவரை நோக்கிக் கஹிப் பின்
அயல்நின்ற சூதர்மனை நோக்கிக் கஹுவான்:]
பறித்தெடுத்த தாமரைப் பம் பார்வையிலே வீரம்

பெருக்கடெடுக்க நிற்கின்றாய் பிள்ளையே, நீ யார்?

கிழவர்:

இருக்கின்ற வந்தேர்களே, என்வார்த்தை கட்டிடுவீர்!
மன்னர் குடிக்கும் வழக்கத்தைச் செய்துவதைத் தும்,
என்னை வசப்படுத்த ஏற்பாடு செய்வித்தும்,
செல்வனையும் தன்னிடத்தே சேர்த்துப் பழிவாங்கக்
கல்வி தராமல் கடுங்காட்டில் சேர்ப்பித்தும்
பட்டாபிஷேகமனப் பால்குடித்தான் காங்கியேன்!
தொட்டவாள் துண்டித்தனே. தோள்திருப்பி இங்குவந்தான்!
[தான் கட்டியிருந்த பொய்த்தாடி மூதலியவகைகளைக்
களகிறாள், கிழவராய் நடித்த விஜயராணி.]
தாடியும்பொய்! என்றன் தலைப்பாகையும் பொய்யே!
கட்டியுள்ள அங்கியும் பொய்! கொண்ட மூதுமையும் பொய்!
நான் விஜயராணி! நகைக்கப் புவியினிலே
ஊனெடுத்த காங்கியேன் ஒன்றும் உணர்கிலான்!
கோழியும் தன் குஞ்சுதனைக் கொல்லவரும் வான் பருந்தைச்
சுழிந்த தெதிர்க்க அஞ்சாத தொல்புவியில், ஆடவரைப்
பற்றெடுத்த தாய்க்குலத்தைப் பெண்குலத்தைத் துஷ்டருக்குப்
புற்றெடுத்த நச்சரவரைப் புல்லெனவே எண்ணிவிட்டான்!

வள்ளி நாட்டரசன்:

[ஆச்சிரியத்தோடு கிறுவான்:]
நீ ரன்றோ அன்னையார்! நீ ரன்றோ வீரியார்!
ஆர்திரப்பார் அன்னையார் அன்பு வறெதென்னை!

வள்ளிநாட்டு மகிபன்:

ஆவிசுமந்துபற்ற அன்பன் உயிர் காப்பதற்குக்
கோவித்த தாயினதெதிர், கொல்படதான் என் செய்யும்?

கொன்றநாட்டுக் கோமான்:

அன்னையும் ஆசானும் ஆருயிரைக் காப்பானும்
என்னும் படிஅமைந்தீர்! இப்படியே பெண்ணுலகம்
ஆகுநாள் எந்நாளோ? அந்நாளே துன்பமெலாம்
போகுநாள், இன்பப் புதியநாள் என்றுரைப்பனே!
அன்னையெனும் தத்துவத்தை அம்புவிக் குக் காட்டவந்த
மின்னே, விளக்கே, விரிநிலவே வாழ்த்துகின்றனே!

கூன்றநாட்டுக் கொற்றவன்:

உங்கள் விருப்பம் உரைப்பீர்கள்; இவ்விளையை
சிங்கத்திற்கின்றே திருமகுடம் சூட்டிடலாம்!
தீங்குபுரிந்த, சிறுசெயல்கள் மறே கொண்ட
காங்கியேனுக்கும் கடுந்தண்டனையிடலாம்!

ராணி:

கண்மணியே! உன்றன் கருத்தென்ன நீ யசேசொல்!

சுதர்மன் :

எண்ணம் உரகைக்கின்றனே! என உதவி வந்தே தரர்களே,
இந்த மணிபுரிதான் இங்குள்ள மக்களுக்குச்
சொந்த உடமை! சுதந்தரர்கள் எல்லாரும்!
ஆதலினால் இந்த அழகு மணிபுரியை
ஓதும் குடியரசுக் குட்படுத்த வேண்டுகின்றனே!
அக்கிரமம் சமீபத்தில் அதிகாரப் பரோசனை
கொக்கரிக்கக் கண்ட குடிகள் இதயந்தான்
மானம் உணர்ந்து, வளர்ந்து, எழுச்சியுற்றுக்
காணப் புலிபோல கடும்பகைவர் மறைபாயும்!
ஆதலினால் காங்கிரேஸ் அகரமமும் நன்றென்பனே;
தீ தொன்றும் செய்யாதீர் சனோபதிதனக்கே!

மன்னர்கள் :

அவ்வாறே ஆகட்டும் அப்பனே ஒப்பில்லாய்!
செவ்வனே அன்புத் திருநாடு வாழியவே!
சயேத்தன்மை காட்டவந்த சமீமால்! சமீபியன்புத்
தாய்த்தன்மை தந்த தமிழரசி வாழியவே!

சுதர்மன் :

எல்லார்க்கும் தசேம், எல்லார்க்கும் உடமைஎல்லாம்
எல்லார்க்கும் எல்லா உரிமைகளும் ஆகுகவே!
எல்லார்க்கும் கல்வி சுகாதாரம் வாய்ந்திடুক!
எல்லார்க்கும் நல்ல இதயம் பொருந்திடুক!
வல்லார்க்கும் மற்றுள்ள செல்வர்க்கும் நாட்டாடமை
வாய்க்கரிசி என்னும் மனப்பான்மை போயொழிக!
வில்லார்க்கும் நல்ல நுதல்மாதர் எல்லார்க்கும்
விடுதலையாம் என்றே மணிமுரசம் ஆர்ப்பீரே!

<http://www.tamilnation.org/literature/bharathidasan/mp165kaviyam.htm#1.3.%20வீரத்தாய்>